

Sygn. akt **IC 1302/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2020 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sławomir Splitt

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2020 roku w Gdyni na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **(...) S.A. z siedzibą w W.**

przeciwko **M. K.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej M. K. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 14.536,50 złotych (czternaście tysięcy pięćset trzydzieści sześć złotych pięćdziesiąt groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5 października 2018 roku do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanej M. K. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 186,04 złotych (sto osiemdziesiąt sześć złotych cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. zasądza od powoda (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz pozwanej M. K. kwotę 1.068,72 złotych (jeden tysiąc sześćdziesiąt osiem złotych siedemdziesiąt dwa grosze) tytułem części kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu przez radcę prawnego H. P.,

V. nakazuje wypłacić radcy prawnemu H. P. ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 1.331,28 złotych (jeden tysiąc trzysta trzydzieści jeden złotych dwadzieścia osiem groszy) tytułem części kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu,

VI. nakazuje ściągnąć od powoda (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni z zasądzonego na jego rzecz roszczenia kwotę 1.317,26 złotych (jeden tysiąc trzysta siedemnaście złotych dwadzieścia sześć groszy) tytułem kosztów sądowych (wynagrodzenia biegłego) wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa,

VII. odstąpić od obciążania pozwanej kosztami sądowymi.

Sygn. akt **IC 1302/18**

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł pozew przeciwko M. K., domagając się zapłaty kwoty 26.206,38 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż dochodzi wierzytelności z tytułu regresu w związku z wypłaconym odszkodowaniem na rzecz poszkodowanego właściciela pojazdu marki F. (...) o nr rej (...), która to szkoda została spowodowana przez pozwaną kierującą pojazdem pomimo braku uprawnień.

Na dochodzoną szkodę składało się wypłacone odszkodowanie na podstawie:

- decyzji z dnia 5 lutego 2016 roku – w kwocie 12.050,79 zł – za naprawę pojazdu (kwota wypłacona w dniu 5 lutego 2016 roku),
- decyzji z dnia 11 lutego 2016 roku w kwocie 3.136,50 zł tytułem odszkodowania za najem pojazdu zastępczego (kwota wypłacona w dniu 11 lutego 2016 roku),
- decyzji z dnia 11 marca 2016 roku w kwocie 11.019,09 zł (kwota wypłacona w dniu 14 marca 2016 roku).

(pozew – k. 4v.-7)

Dnia 18 października 2018 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym wydano nakaz zapłaty.

(nakaz zapłaty w sprawie VI Nc-e (...) – k. 8)

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana podniosła zarzut zawyżenia wartości powstałej szkody. Dodała, że bezskutecznie zwracała się do powoda o udostępnienie pełnej dokumentacji szkody. Zdaniem pozwanej doszło do szkody całkowitej.

(sprzeciw – k. 9)

Postanowieniem z dnia 14 listopada 2018 roku sprawę przekazano do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gdyni.

(postanowienie w sprawie VI Nc-e (...) – k. 13)

Stan faktyczny:

Dnia 29 grudnia 2015 roku M. K. kierując pojazdem marki V. (...) bez wymaganych uprawnień na terenie hali parkingu Centrum Handlowego (...) w G. spowodowała zdarzenie drogowe, polegające na uderzeniu w zaparkowany pojazd marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który w wyniku uderzenia przemieścił się i uderzył w elewację budynku Centrum Handlowego (...).

(okoliczność bezsporna nadto potwierdzona: wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 25 kwietnia 2016 roku w sprawie o sygn. akt II W 512/16 – k. 22-22v.)

W toku postępowania likwidacyjnego poszkodowanemu wypłacono łączną kwotę 23.069,88 zł tytułem zwrotu kosztów naprawy powstałych uszkodzeń oraz kwotę 3.136,50 zł tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego.

(okoliczność bezsporna nadto potwierdzona: fakturami – k. 34-34v., 36, decyzjami – k. 37-39, listą wypłat – k. 41, akta szkody – płyta CD – k. 70)

Pismem z dnia 19 czerwca 2017 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 26.206,38 zł tytułem należności głównej oraz kwoty 789,78 zł tytułem odsetek ustawowych.

(okoliczność bezsporna nadto potwierdzona: - pismem z dnia 19.06.2017r. – k. 42)

Wysokość niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy uszkodzeń samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) powstałych w wyniku szkody z dnia 29 grudnia 2015 roku, przy przyjęciu stawek zastosowanych przez wykonującego naprawę uszkodzeń wynosiła 23.097,96 zł.

Rozliczenie szkody dokonane przez zakład ubezpieczeniowy w oparciu o fakturę złożoną przez zakład naprawczy obejmowało swoim zakresem części i pracę niezbędne celem przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody.

Stosowane przez zakład naprawczy stawki mieściły się w ramach stawek stosowanych na rynku przez zakłady naprawcze mogące dokonać naprawy pojazdu celem przywrócenia go do stanu sprzed szkody.

Wartość pojazdu w dniu szkody przed jej powstaniem wynosiła 22.600 złotych, zaś wartość przedmiotowego pojazdu po szkodzie wynosiła kwotę 11.200 złotych.

(dowód: pisemna opinia biegłego sądowego M. P. – k. 175-240)

Pozwana obecnie ma prawie 24 lata. Nie pracuje, ponieważ opiekowała się niepełnosprawnym ojcem, który otrzymuje rentę w wysokości 848 zł miesięcznie. Przeszedł trzy zawały i udar mózgu. Pozwana była na ostatnim roku studiów na kierunku turystyka i rekreacja. Otrzymuje kwotę 1.000 zł miesięcznie świadczenia alimentacyjnego. Od 2012 roku leczy się psychiatrycznie na nerwicę lękową i depresję. Przyjmuje leki psychotropowe. Wykazuje objawy choroby R.. Mieszka z ojcem w użyczonym mieszkaniu. Miesięczne wydatki związane z prowadzeniem gospodarstwa domowego pożytkują niemal całość uzyskiwanych dochodów.

(dowód: zeznania pozwanej – zaświadczenie – k. 111, zaświadczenie ZUS – k. 118, zaświadczenie o stanie zdrowia – k. 119-119v., wyrok w sprawie III RC 862/15 – k. 120, oświadczenie – k. 130-134, k. 135-15v., płyta CD – k. 137, k. 160, płyta CD – k. 162)

Ocena dowodów:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony, zeznania pozwanej, które jako niekwestionowane Sąd uznał za wiarygodne, a także pisemnej opinii biegłego sądowego z zakresu wyceny pojazdów samochodów, albowiem wysokość szkody była jedyną kwestią sporną w niniejszym procesie. Strony nie kwestionowały wniosków opinii, a Sąd nie dopatrywał się, aby budziła jakiegokolwiek wątpliwości. Została bowiem sporządzona przez osobę posiadającą odpowiednią wiedzę fachową i doświadczenie. Przedstawione przez biegłego wnioski w tym zakresie są kategorię, dobrze uzasadnione, a także nie budzą wątpliwości Sądu w świetle zasad logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego. Uznając zatem, iż złożone opinie w opisanym zakresie są jasne, logiczne i wewnętrznie niesprzeczne, uczynił ją podstawowym materiałem dowodowym, na którym oparł rozstrzygnięcie w sprawie.

Kwalifikacja prawna:

Podstawę roszczenia powoda stanowił przepis art. 828 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na ubezpieczyciela do wysokości zapłaconego odszkodowania. Roszczenie ubezpieczającego przechodzi na ubezpieczyciela już przez sam fakt dokonanej zapłaty, co stanowi szczególnie przypadek wstąpienia w prawa zaspokojonego wierzyciela, w związku z postanowieniem art. 518 § 1 pkt 4 k.c.

Odpowiedzialność pozwanej za powstałą dnia 29 grudnia 2015 roku szkodę, a także faktu, że spowodowała je kierując pojazdem bez wymaganych uprawnień nie była kwestionowana. Pozwana nie kwestionowała także kosztów najmu pojazdu zastępczego (3.136,50 zł).

Ustalając wysokość należnego poszkodowanemu w zdarzeniu odszkodowania, Sąd opierając się na niekwestionowanej pisemnej opinii biegłego sądowego, przyjął wyliczenie kosztów naprawy w oparciu o stawki za prace naprawcze zastosowane w faktycznie przeprowadzonej naprawie, które mieściły się w granicy średnich stawek stosowanych w dacie zdarzenia na rynku lokalnym. Skoro wartość doprowadzenia pojazdu do stanu sprzed szkody wynosiła 23.097,96 zł, a wartość pojazdu w dniu szkody przed jej powstaniem wynosiła 22.600 zł, szkodę należało zakwalifikować jako

całkowitą. W tej sytuacji wartość szkody ustalono metodą dyferencyjną, polegającą na pomniejszeniu wartości pojazdu w stanie sprzed uszkodzenia (22.600 zł) o wartość pozostałości powypadkowych (11.200 zł). Zatem wartość szkody wyniosła 11.400 zł. Nie zmienia tego faktu okoliczność, że powód wypłacił poszkodowanemu kwotę wyższą, albowiem górną granicą odpowiedzialności sprawcy szkody w stosunku do ubezpieczyciela jest to, co byłby on zobowiązany świadczyć bezpośrednio poszkodowanemu na podstawie przepisów prawa cywilnego (por. wyrok SA w Szczecinie z dnia 13 września 2012 r., sygn. akt I ACa 480/12, LEX nr 1223459).

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na mocy art. 828 § 1 k.c. w zw. z art. 415 k.c., art. 361 k.c. oraz art. 481 § 1 i 2 k.c. w punkcie I. wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 14.536,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5 października 2018 roku. Nie budziło bowiem wątpliwości, że pozwana przed wniesieniem pozwu wzywana była do zaspokojenia powoda.

Na podstawie art. 361 k.c. a contrario Sąd w punkcie II. wyroku oddalił powództwo w pozostałym zakresie jako zawyżone.

Koszty postępowania:

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. na zasadzie stosunkowego rozdzielenia kosztów. Powód poniósł koszty procesu w wysokości 335,38 zł, na co składała się opłata od pozwu (328 zł) oraz opłata notarialna (7,38 zł). Powód wygrał proces w 55,47 %, a zatem w takim stosunku pozwana winna zwrócić powodowi koszty procesu, o czym orzeczono w punkcie III. wyroku. Pozwana kosztów procesu nie poniosła.

Pozwana reprezentowana była przez pełnomocnika z urzędu. Koszt wynagrodzenia pełnomocnika z urzędu z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej w oparciu o § 8 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. 2016 poz. 1715) wyniósł 2.400 zł. Skoro powód uległ pozwanej w 44,53 %, to w takiej proporcji odpowiedzialny jest za poniesienie tego kosztu. Wobec tego orzeczono jak w punkcie IV. wyroku.

W punkcie V. wyroku nakazano wypłacić pełnomocnikowi z urzędu ze środków Skarbu Państwa pozostały koszt nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej.

Koszt wynagrodzenia biegłego wyniósł 2.958,14 zł. Co do zasady w stosunku do przegranej strony powinny ponieść koszty sądowe w tym zakresie, a zatem powód – 1.317,26 zł, pozwana – 1.640,88 zł.

Wobec tego w punkcie VI. wyroku na mocy art. 100 k.p.c. w zw. z art. 5 ust. 1 pkt 3, art. 8 ust. 1 i art. 83 i 113 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2014.1025 z późn. zm.) nakazano ściągnąć od powoda kwotę 1.317,26 zł.

Natomiast w punkcie VII. wyroku odstąpiono od obciążania pozwanej kosztami sądowymi. Sąd miał bowiem na uwadze trudną sytuację majątkową i rodzinną pozwanej, która opiekuje się schorowanym ojcem, przez co nie zarobkuje. Oboje prowadzą wspólne gospodarstwo domowe i uzyskują niski dochód niemal w całości spożytkowany na bieżące utrzymanie. Sama pozwana od wielu lat leczy się psychiatrycznie. Przyjmuje leki psychotropowe. Bez wątplenia spowodowanie zdarzenia szkodowego było zachowaniem nagannym. Jednak zdaniem Sądu pozwana jest dotkliwie doświadczona życiowo i postępowanie wykroczeniowe oraz niniejsze w pełni spełniają funkcję prewencyjną przed kolejnym takim czynem. Pozwana nie byłaby w stanie ponieść tak wysokich kosztów sądowych. Sąd wyraża nadzieję, że strona powodowa umożliwi pozwanej ratalną spłatę zadłużenia, do czego w toku postępowania wyrażała wolę.